

sygn. akt I C 105/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 27 czerwca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 czerwca 2023 r. w Ł.

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko R. B.

o zapłatę

zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.684,52 zł (dwa tysiące sześćset osiemdziesiąt cztery złote 52/100) wraz z odsetkami:

- umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.223,01 zł /dwa tysiące dwieście dwadzieścia trzy złote jeden grosz/ od dnia 18 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,

- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 51,77 zł /pięćdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy/ od dnia 30 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,

- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 409,74 zł /czterysta dziewięć złotych siedemdziesiąt cztery grosze/ od dnia 22 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,

oraz kwotę 1.717 zł (jeden tysiąc siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygnatura akt I C 105/23

UZASADNIENIE

W dniu 22 lutego 2023 r. powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł przeciwko pozwanej R. B. powództwo o zasądzenie kwoty 2.684,52 złotych wraz z odsetkami:

- umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.223,01 zł. od dnia 18 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,

- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 51,77 zł od dnia wniesienia pozwu w EPU tj. od dnia 30 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,

- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 409,74 zł /czterysta dziewięć złotych siedemdziesiąt cztery grosze/ od dnia wniesienia pozwu tj. 22 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,

Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych oraz uwzględnienie w niniejszym postępowaniu kosztów poniesionych przez powoda w umorzonym elektronicznym postępowaniu

upominawczym prowadzonym przed Sądem Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny pod sygn. akt Nc-e 1651587/22. /pozew k. 3-5 /.

W dniu 10 marca 2023 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający roszczenie pozwu / nakaz zapłaty k. 66/.

W odpowiedzi na pozew pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu swego stanowiska procesowego strona pozwana podniosła, że postanowienia umowy kredytu, jaką pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem/kredytodawcą (...) Bank SA., określające pozaodsetkowe koszty pożyczki (koszty składki ubezpieczeniowej, prowizja bankowa), zawarte w § 1 pkt 2 umowy stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385 (1) § 1 i jako takie nie wiążą pozwanej. Niezależnie od powyższego strona pozwana kwestionowała wysokość dochodzonego przez powoda zobowiązania w kwocie 2.684,52 zł. /sprzeciw k. 71 – 75/.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd Rejonowy ustalił:

W dniu 18 kwietnia 2018 roku, pozwana wystąpiła do (...) Bank S.A. z siedzibą w W. o udzielenie jej kredytu konsumenckiego / wniosek k. 41 /.

Jako załącznik do wniosku o udzielenie kredytu pozwana otrzymała kartę informacyjną kredytobiorcy, gdzie wskazano warunki kredytu oraz ubezpieczenia wybrane przez kredytobiorcę / w tym kwotę składki ubezpieczeniowej /. Pozwana podpisała przedmiotową kartę informacyjną. (k. 42).

W dniu 18 kwietnia 2018 roku, powódka zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr. (...).

Na wniosek pozwanej bank udzielił na okres 72 miesięcy kredytu w kwocie 10.733,06 złotych na sfinansowanie

potrzeb konsumpcyjnych kredytobiorcy;

prowizji bankowej;

składki ubezpieczeniowej z tytułu umowy grupowego (...) „Program Ochronny (...) i (...) Wariant standard;

W związku z zawarciem umowy kredytobiorca ponosił koszty:

prowizji bankowej w kwocie 1.685,09 złotych;

składki ubezpieczeniowej z tytułu umowy grupowego (...) „Program Ochronny (...) i (...) Wariant standard" w kwocie 1.287,97 złotych;

odsetek od kapitału Kredytu w kwocie 3.375,22 złotych.

Zgodnie z wolą kredytobiorcy wyrażoną we wniosku kredytowym bank kredytował koszty udzielenia kredytu opisane w punktach pkt. a i b.

Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej. Całkowita kwota kredytu wyniosła 7.760 złotych. Nie obejmowała ona kredytowanych kosztów kredytu. Całkowita kwota do zapłaty w dniu zawarcia umowy wyniosła 14.108,28 złotych.

Zgodnie z § 7 umowy w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu przez kredytobiorcę zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy bank ma prawo pobierać od kwoty niespłaconych w terminie zobowiązań podwyższone odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c.

Przy zawarciu umowy pozwana otrzymała i podpisała formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr. (...) w którym wskazano między innymi: całkowitą kwotę do zapłaty, całkowity koszt kredytu oraz całkowitą kwotę kredytu. / formularz k. 46-47/.

W dniu 18 kwietnia 2018 roku, pozwana zawarła deklarację zgody nr (...) na objęcie jej ochroną ubezpieczeniową na podstawie Umowy ubezpieczenia grupowego na życie i zdrowie kredytobiorców (...) Bank S.A. (...) zawartej w dniu 20.08.2015 r. pomiędzy (...) S.A. a (...) Sp. z o.o. oraz wyraziła zgodę na finansowanie składki ubezpieczeniowej i zobowiązała się do pokrycia jej kosztu /deklaracja art. 35v – 37/.

Wobec zaprzestania przez pozwaną terminowego regulowania zobowiązań wynikających z umowy, poprzednik prawny powoda pismem z dnia 27 stycznia 2022 roku, poinformował pozwaną o powstałym zadłużeniu oraz o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. W przedmiotowym piśmie dodatkowo wskazano, że w przypadku niedotrzymania przez pozwaną warunków umowy, powódka może umowę wypowiedzieć. Do pisma załączono formularz wniosku o restrukturyzację oraz pełnomocnictwo dla osoby podpisane pod pismem / k. 49-54 /.

W związku z brakiem spłaty powstałego zadłużenia, poprzednik prawny powoda wypowiedział pozwanej umowę pismem z dnia 22.04.2022 r., co spowodowało, że całe zadłużenie z tytułu zawartej umowy wraz z odsetkami i kosztami stało się zadłużeniem wymagalnym. Do pisma załączono pełnomocnictwo dla osoby podpisane pod pismem / k. 54-56 /.

Przed wytoczeniem powództwa poprzednik prawny powoda, pismem z dnia 22 czerwca 2022 roku wezwał pozwaną do zapłaty kwoty zadłużenia z tytułu umowy / wezwanie k. 57/.

Pozwana nie dokonała jednak spłaty zadłużenia / bezsporne/.

W dniu 17 lutego 2023 roku, powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych z tytułu zawartej umowy o kredyt nr. (...) z dnia 18 kwietnia 2016 roku z którego wynika, że wymagalne i niespłacone zadłużenie określone umową na dzień 17 lutego 2023 roku wynosi 2.684,52 złote / wyciąg z ksiąg banku k. 60 /.

W dniu 30 listopada 2022 roku, powód wytoczył przeciwko pozwanej w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zasądzenie kwoty 2.566,51 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanymi od kwoty 2.23,01 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwoty 51,77 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz odsetkami karnymi w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty ponadto wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów procesu / pozew w EPU k. 28-29/.

W dniu 3 stycznia 2023 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie umorzył postępowanie. Postanowienie o umorzeniu postępowania zostało wydane w dniu 3 stycznia 2023 roku /nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sprzeciw, postanowienie k. 31 /.

Prawa majątkowe i zobowiązania (...) Banku S.A. w W., w związku z jego przymusową restrukturyzacją przeszły na instytucję pomostową w rozumieniu art. 110 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 czerwca 2016r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2016r., Nr 996). Aktualnie podmiotem praw majątkowych i zobowiązań (...) Bank S.A. w W. w niniejszej sprawie jest (...) SPÓŁKA AKCYJNA w W..

Powyższa zmiana ma swoją podstawę prawną w Decyzji Bankowego Funduszu Gwarancyjnego nr (...)(...) z dnia 29 września 2022r., na podstawie której wszczęto przymusową restrukturyzację wobec (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

poprzez zastosowanie instrumentu przymusowej restrukturyzacji w formie instytucji pomostowej, w ten sposób, że do instytucji pomostowej Bank (...) S.A. w W., wpisanej do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS (...), z dniem 3 października 2022r., na podstawie ust. 5 pkt 1 w zw. z ust. 5 pkt 2 w/w Decyzji przeniesiono ze skutkiem określonym w art. 191 ust. 1 ustawy o (...) przedsiębiorstwo (...) w restrukturyzacji, obejmujące ogół praw majątkowych oraz zobowiązań Podmiotu w restrukturyzacji.

Wyłączenia powyższego przeniesienia, wymienione w ust. 5 pkt 1 lit a), b), c), d), e), f), g), h), i), j), k), 1) oraz w ust. 5 pkt 2 lit. a), b), c), d), e), f), g), h), i), j), k) Decyzji Bankowego Funduszu Gwarancyjnego nr (...).(…)z dnia 29 września 2022r. nie obejmują praw wynikających z kredytu stanowiącego podstawę faktyczną niniejszej sprawy.

Zgodnie z art. 191 ust. 1 ustawy o (...) z dniem określonym w decyzji, tj. dniem jej doręczenia, które w niniejszej sprawie nastąpiło 30.09.2022r., instytucja pomostowa wstępuje w miejsce podmiotu w restrukturyzacji w zakresie przejętych praw majątkowych i zobowiązań, w tym do postępowań sądowych.

Z dniem 13.10.2022r. nastąpiła zmiana nazwy instytucji pomostowej z Bank (...) S.A. w W. na (...) SPÓŁKA AKCYJNA w W. / decyzja k. 9-22, wypis z KRS k. 23-27/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej w tej części w której pozwana podniosła, że nie miała świadomości aby zawierała z poprzednikiem prawnym powoda dodatkową umowę ubezpieczenia oraz w tej części w której pozwana twierdzi, że przed zawarciem umowy nie знаła jej treści. Zeznaniami pozwanej w tej części, przeczą dowody z dokumentów załączone do pozwu. Wynika z nich jasno, że pozwana w dniu 18 kwietnia 2018 roku, wystąpiła do (...) Bank S.A. z siedzibą w W. o udzielenie jej kredytu konsumenckiego. Jako załącznik do wniosku o udzielenie kredytu pozwana otrzymała kartę informacyjną kredytobiorcy, gdzie wskazano warunki kredytu oraz ubezpieczenia wybrane przez kredytobiorcę / w tym kwotę składki ubezpieczeniowej /. Pozwana podpisała przedmiotową kartę informacyjną. Potwierdzając że zapoznała się z informacjami w niej zawartymi. Co więcej pozwana zawarła deklarację zgody nr (...) na objęcie jej ochroną ubezpieczeniową na podstawie Umowy ubezpieczenia grupowego na życie i zdrowie kredytobiorców (...) Bank S.A. (...) zawartej w dniu 20.08,2015 r. pomiędzy (...) S.A. a (...) Sp. z o.o. oraz wyraziła zgodę na finansowanie składki ubezpieczeniowej i zobowiązała się do pokrycia jej kosztu. W tym stanie rzeczy zeznania pozwanej w tej części należy uznać za niewiarygodne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r. poz. 1896) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Definicja umowy kredytu wskazuje, że jest ona umową dwustronnie zobowiązującą. Z jednej strony, to bank zobowiązany jest do udzielenia kredytu, a potem uprawniony jest do uzyskania spłaty. Z drugiej, kredytobiorca ma prawo domagać się od banku wypłaty kredytu, a potem obciąża go obowiązkiem zwrotu. Kredytobiorca ma jeszcze także dodatkowe obowiązki. Zobowiązany jest do zwrotu sumy kredytu (spłaty kredytu) wraz z odsetkami i prowizją w terminach określonych w umowie kredytowej. Pozostałe szczegółowe prawa i obowiązki stron określa umowa oraz ustawa Prawo bankowe.

W sprzeczności pozwana kwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia, jednakże strona pozwana przedmiotowy zarzut pozostawiła bez dalszego rozwinięcia i stosownej, wymaganej i niezbędnej argumentacji. W sprzeczności brak

jest konkretnych twierdzeń i zarzutów w tej kwestii. Pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność czy, w jakiej wysokości i kiedy dokonywała spłat kredytu, od jakiej daty według pozwanej pozostaje ona w opóźnieniu ze spłatą i jaka powinna być prawidłowa wysokość dochodzonej należności.

Wyciąg z ksiąg bankowych, który zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, dalej - Pr.bank.) w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego, przewidzianej w art. 244 k.p.c., stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. i podlega ocenie razem z wszystkimi innymi dowodami, w myśl reguł wynikających z art. 233 k.p.c.

Podnieść także trzeba, że zgodnie z ugruntowanym już w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, zawartym m.in. w wyroku z dnia 20 listopada 2014 r., VCSK 78/14 (niepubl.) pozwany, kwestionując zasadność powództwa, nie może ograniczyć się do stwierdzenia, że zaprzecza wszystkim faktom powołanym przez powoda, z wyjątkiem tych, które wyraźnie przyzna. Podobnie w wyroku z dnia 9 lipca 2009 r., IIICSK 341/08 (niepubl.) Sąd Najwyższy wskazał, iż nie można odpowiadając na pozew twierdzić, że się nie zgadzając z pozwem "przeczy wszystkim faktom powołanym przez powoda, poza tymi, które wyraźnie się przyzna". Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej.

Zwrócić także uwagę należy na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia z dnia 10 czerwca 2013 r., II PK 304/12 (niepubl.), z którego wynika, iż rozkład ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) oraz relewantny art. 232 k.p.c. nie może być rozumiany w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkiem dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających oddalenie powództwa.

Zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego prawidłowo i zgodnie z kompetencją ustawową banku wynikającą z art. 95 ust. 1 Pr.bank. wyciągu z ksiąg rachunkowych pożyczkodawcy (kredytodawcy) nie może polegać na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przed Bank wynika fakt zawarcia umowy pożyczki jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty /tak też. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 lutego 2018 r., I ACa 278/17/.

Pozwana nie odniosła się do konkretnych kwot zadłużenia wskazanych w wyciągu z ksiąg wystawionym przez powoda, nie wskazywała które pozycje są przez nią kwestionowane i dlaczego, nie zarzucała jakich konkretnych wpłat powód nie uwzględnił.

Oceniając ów dokument jako dokument prywatny w kontekście całokształtu materiału dowodowego jaki został w sprawie zgromadzony, a także stanowisk stron i zgłoszonych przez stronę pozwaną zarzutów, Sąd doszedł do wniosku, że wyciąg ten jest wiarygodny w zakresie wysokości należności głównej i odsetek. Pozwana bowiem nie zgłosił żadnych konkretnych twierdzeń i zarzutów odnośnie wysokości jej zadłużenia wobec powoda. Co więcej pozwana uzasadniające główny z zarzutów zgłoszonych w sprzeczności oprła się w całości na wyliczeniach przedstawionych przez powoda, w istocie nie negując wysokości pozostałego zobowiązania, pośrednio przyznając wysokość pozostałego roszczenia. Mając powyższe na uwadze, zarzut nieudowodnienia roszczenia co do wysokości należało uznać za bezzasadny.

Odnosząc się do zarzutu sprawdzającego się do twierdzenia, że postanowienia umowy kredytu, jaką pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem/kredytodawcą (...) Bank SA., określające pozaodsetkowe koszty pożyczki (koszty składki ubezpieczeniowej, prowizja bankowa), zawarte w § 1 pkt 2 umowy stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 i jako takie nie wiążą pozwanego, podnieść należy co następuje;

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone klauzule umowne).

Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

W ocenie sądu nie zaistniały przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c., które pozwalałyby uznać postanowienia umowy dotyczące prowizji od udzielenia kredytu za abuzywne.

Po pierwsze, wysokość prowizji, określona kwotowo w umowie, została uzgodniona indywidualnie z pozwaną. Wymaga bowiem zaznaczenia, że przed zawarciem umowy, pozwana sama wystąpiła do (...) Bank S.A. z siedzibą w W. o udzielenie jej kredytu konsumenckiego. Jako załącznik do wniosku o udzielenie kredytu pozwana otrzymała kartę informacyjną kredytobiorcy, gdzie wskazano warunki kredytu (w tym koszt prowizji) oraz ubezpieczenia wybrane przez kredytobiorcę / w tym kwotę składki ubezpieczeniowej /. Pozwana podpisała przedmiotową kartę informacyjną potwierdzającą zapoznanie się z jej treścią. W dalszym etapie zawarcia umowy pozwana złożyła na umowie swój podpis, potwierdzając że zapoznała się z warunkami umowy i znała koszty związane z jej zawarciem.

Po drugie, prowizja stanowi wynagrodzenie banku za wykonaną czynność bankową w postaci udzielenia kredytu oraz pozwala pokryć stałe koszty banku związane z udzielaniem kredytów.

Nie podlega zatem badaniu pod kątem abuzywności, jeżeli została sformułowana w sposób jednoznaczny, co miało miejsce w przedmiotowej umowie.

Wysokość prowizji nie przekracza maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu obliczanych według wzoru wskazanego w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. Czynność bankowa, jaką jest udzielenie kredytu wymaga od banku wykonania szeregu czynności. Przedmiotowa umowa zakładała, że pozwana będzie sponosał zobowiązanie przez okres 72 miesięcy, co rozkłada kwotę prowizji na co najmniej 6 lat.

Warto tylko zaznaczyć że prowizja ustalona przez strony w umowie wynosiła kwotę 1.685 zł.. Mając na uwadze czas trwania umowy i wysokość udzielonej pozwanej pożyczki, kwoty tej z pewnością nie można określić nadmierną.

Przedmiotowa argumentacja pozostaje aktualna przy ocenie kosztu składki ubezpieczeniowej.

Strona pozwana nie wykazała, że postanowienia umowne dotyczące ubezpieczenia, a w szczególności obowiązku ponoszenia przez pożyczkobiorcę składki ubezpieczeniowej w przewidzianej w umowie wysokości są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumenta. Możliwość zawarcia ubezpieczenia spłaty kredytu co do zasady należy uznać za dopuszczalne w umowach konsumenckich i nienaruszające dobrych obyczajów. Ubezpieczenie spłaty kredytu dopuszcza zarówno uprzednie obowiązująca jak i obecnie obowiązująca ustawa o kredycie konsumenckim. Poprzednik prawny powoda występujący w roli agenta, wskazał w umowie zakres ubezpieczenia, wysokość składki, a także – jak wynika z zawartych oświadczeń – udostępnił pozwanej warunki ubezpieczenia, oraz przed zawarciem umowy udostępnił stosowany formularz pouczeń. Pozwana nie wskazała żadnych podstaw do przypuszczeń, że w tej sprawie ubezpieczenie miało charakter fikcyjny, a składka zawierała w sobie także ukryte wynagrodzenie dla powoda.

Z tego względu Sąd nie znalazł podstaw do uznania klauzul w zakresie ubezpieczenia za niedozwolone.

W zakresie żądanych przez stronę powodową odsetek stwierdzić należy, iż żądanie to znajduje podstawę w umowie łączącej strony i mieści się ono w granicach ustawowych określonych przez art. 481 § 21 k.c. i art. 359 § 2 k.c. Termin i sposób naliczenia oraz wysokość odsetek nie był przez pozwaną kwestionowany.

W tym stanie rzeczy powództwo należało uznać za zasadne z uwagi na treść art. 471 k.c.

O kosztach postępowania Sad orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., w związku z art. 505³⁷ § 2 k.p.c. obciążając pozwana obowiązkiem zapłacenia na rzecz powoda kosztów opiewających na kwotę 1.717 złotych na którą składają

się: uiszczona opłata od pozwu – 200 zł., wynagrodzenie pełnomocnika – 1.500 (w tym kwota 600 zł – EPU oraz 900 zł.) zł. oraz opłata od pełnomocnictwa – 17 złotych.